

Soužití s přírodou bude věcí existence

My lidi se musíme naučit zapracovat na našem soužití s přírodou, k níž se někdy chováme opravdu macešsky.

To říká Ludmila Řezníčková, která se celoživotně zajímá o ochranu životního prostředí. V posledních letech se coby místostarostka Žďáru nad Sázavou věnuje i světelnému znečištění, nakládání s odpady a využití jejich energetického potenciálu.

Svoji pozornost soustřeďuje i na stromy v krajině a ve městech, na šetrné zemědělství, nakládání s vodami a na mnoho dalších zásadních, a mnohdy akutních témat.

Na otázku, kde při tak rozsáhlém záběru tzv. dobíjí baterky, se usmívá, že v osobním životě jsou její velkou radostí tři vnoučátka a ráda také relaxuje u koní. Ty jsou její celoživotní láskou, a když potřebuje tzv. vyčistit mozek, zajede k dceři na statek.

V osobní výpovědi pro ŽN se Ludmila Řezníčková vrátila i do dětství. Tatínek byl prý skvělým lékařem a maminka rehabilitační sestrou. V rodině neměli žádného dělníka, který byl tehdy kultem. „Také jsme se netajili vírou v Boha a nenávisť k tehdejšímu režimu, který vzal mým prarodičům všechno, co mohli,“ ohlíží se dcera a vnučka. Příběh jejího studia byl tak dosti složitý.

„Studovala jsem v době, kdy pro mě jako nepřítel režimu nebylo vůbec jednoduché se na vysokou školu dostat,“ poukazuje.

Ludmila chtěla být po vzoru tatínka lékařkou, dětskou psychologou nebo učitelkou. To ale nepřicházelo v úvahu. Na gymnázium se s rodinným „škraloupem“ nedostala.

„Šla jsem tedy studovat chemickou průmyslovku do Brna. A podala si přihlášku na fyzikální chemii - jeden z nejtěžších oborů, kam se nikdo nehlásil. Tam mě vzali,“ dodává.

Ale rozhodně nelituje, protože v průběhu studia se setkala s mnoha skvělými lidmi, kteří se zabývali životním prostředím. „Jednou jsme v laboratorích zkoumali jehličí stromů, které je velmi citlivé na různé chemické prvky. Velmi mne překvapilo, že jsme v něm našli téměř celou Mendělejevovu periodickou tabulku prvků. A to mě přinutilo přemýšlet o životním prostředí v celém kontextu života na naší planetě,“ uvádí Ludmila Řezníčková.

Po ukončení VŠ nastoupila na odbor životního prostředí okresního úřadu ve Žďáře nad Sázavou, kde se nejdříve zabývala odpadovým hospodářstvím a postupně získala odbornou způsobilost v dalších oblastech životního prostředí, jako je ovzdušší, voda, chemické látky, ochrana přírody a krajiny.

„Nyní svoji profesní práci přenáším i do pozice místostarostky města,“ uvádí. Ludmila Řezníčková má za sebou řadu pracovních pozic ve státní správě, soukromé sféře i politickém angažmá. Dle svých slov se musela naučit jednat s velkým spektrem lidí a hledat kompromisní řešení problémů.

„Není to o tom, že bych fanaticky prosazovala, aby všude byla zeleň a voda, ale hledám řešení tam, kde je jiní nevidí. Musíme se naučit víc pracovat

LUDMILA ŘEZNÍČKOVÁ si chodí vyčistit hlavu do přírody a ke svým milovaným koním. Foto: osobní archiv

vat na soužití nás lidí s přírodou. Těch možností je mnoho,“ poukazuje.

Po nástupu na pozici místostarostky se jí podařilo přesvědčit své koaliční partnery, že jedna z důležitých věcí ve městě je ucelená péče o životní prostředí, od trávy po výsadbu stromů a zadržování vody ve městě a krajině.

Maminka: Společnosti to dlužíš...

Jak Ludmila Řezníčková vzpomíná, pro cestu do politiky se rozhodla po jednom rodinném rozhovoru. Tehdy již vážně nemocná maminka dceři řekla, že pokud se budou politice normální lidi bránit, nikdy se nic nezmění. Že všichni jenom nadávají v hospodě nebo i jinde, že nikdo není spokojený, ale nikdo také není ochotný něco udělat.

Dcera zprvu oponovala, že politika je špína. -A dodnes si pamatuje mamčin klidný hlas a slova, která následovala: „Liduško, ale ty to společnosti dlužíš. Ta společnost ti dala možnost vystudovat, dala ti klidný život bez válek a v relativní pohodě, nikdy jsi neměla hlad, nikdy tě nikdo nevykořisťoval dětskou prací. Musíme té společnosti pomoci, nemyslíš?“

Ludmila Řezníčková s odstupem přiznává, že tehdy ji tím maminka úplně odrovnala.

„Postupně jsem si začala připouštět, že to tedy zkusím. Vůbec jsem netušila, že skončím jako místostarostka města, která má možnost ovlivnit tolik věcí,“ ohlíží se.

Bez včel a stromů by neexistoval život

Řada z nás vnímá pozitivně sousedství stromů, jejichž stín je nám

v horku příjemný, vnímáme i přítomnost včel, které bzučí kolem. Možná však netušíme, že když nebudou včely a stromy, život na naší planetě skončí.

„Naše město považuji za jedno z nejkrásnějších v České republice. Je díky množství stromů zelené a je i obklopeno lesy, které našťastí zůstaly ušetřeny větší kúrovcové kalamity,“ říká Ludmila Řezníčková. Na Žďársku můžeme našťastí stále vidět hluboké lesy se vším, co k nim patří.

Ale člověk zejména v posledních desetiletích začal při výstavbě různých vymožeností moderního světa úplně zapomínat na zeleň a hmyz. „Berou mě všichni čerti, když vidím, že zemědělci nerespektují postřiky kvetoucích polí po setmění, ale chemii ošetřují při plném slunci, kdy tím zabijí tisíce, snad i milióny včel. Když včely neopylují naše rostliny, ty odkvetou naplano. Nebudeme mít ovoce, zeleninu či olejninu, nebudou se rozmnožovat rostliny ani stromy. Nepochopím tuhle jejich aroganci,“ poukazuje Ludmila Řezníčková.

Za velký úspěch města považuje stovky nových stromů ve Žďáře. „Sázíme i do ulic, kde stromy léta nebyly. Podařilo se nám domluvit se sítáři, že budou k sázení stromů vstřícnější. A tak má Žďár stromy i tam, kde ulice jiných měst zejí prázdnotou kvůli vedení sítí,“ pochvaluje si místostarostka.

Jak poukazuje, strom je nejlepší čistička vzduchu a nejlepší klimatizace. Je i nejlepší protihlukovou stěnou. Strom vytváří mikroklima pro množství společenství hmyzu. Stromy nás živí, jejich plody pro nás mají blahodárný účinek. Strom nás hřeje v ohni. Z jeho dřeva vyrábíme vše pro naši potřebu, od plotu po ná-

Životopis v kostce:

■ **Mgr. Ludmila Řezníčková** je rodačkou z Chrudimi (*28. března 1965). Absolvovala Univerzitu Karlovu v Praze, Chemickou fakultu, obor fyzikální chemie.

■ Pracovala jako odborný referent okresního úřadu, později jako vedoucí odboru životního prostředí.

■ V roce 2017 přešla do soukromé sféry jako vedoucí legislativy ve společnosti zabývající se nakládáním s odpady.

■ Od roku 2013 je členkou hnutí ANO 2011, rok nato se stala radní města Žďáru nad Sázavou.

■ V letech 2016-2020 byla zastupitelkou Kraje Vysočina.

■ Od roku 2018 je Ludmila Řezníčková místostarostkou města Žďáru n. S. Zastupitelé do její gesce svěřili oblasti regionální a mezinárodní spolupráce, komunálních služeb, životního prostředí, kultury. Dále Regionální muzeum a městské organizace Knihovnu M. J. Sychry, Kulturu Žďár, Základní uměleckou školu F. Drdly a Active - středisko volného času.

■ Organizačně a metodicky zabezpečuje i kontrolní výbor zastupitelstva a osadní výbory místních částí Žďáru.

bytek. Kdybychom neměli stromy, zahyneme...

Odpady skrývají energetický poklad

Dle názoru Ludmily Řezníčkové se v současné světové situaci jeví jako velmi vhodné vrátit se k myšlence, že zbytečně ukládáme do skládek odpadů energeticky využitelné složky.

„Zabývala jsem se tím již před 20 lety, kdy byla spalovna téměř sprostým slovem. Nahrával tomu i postoj tehdejší vlády. Já ale vždy věděla, že komunální odpad je plný materiálů, které lze skvěle energeticky využít, vyrobit z nich teplo a přes kogeneraci i elektrickou energii,“ stojí si za svým žďárská místostarostka.

Česká republika dle jejího názoru v tomto směru zaspala a spaloven komunálního odpadu máme minimum. „Budoucí generacím tu zanecháváme jedovaté bonbónky v krajině, což jsou zakonzervované skládky odpadů. Nejčistší a nejlépe využitý odpad je ten, který nám zpět dá svoji energii a nezanecháme ho v krajině,“ poukazuje.

Odpady jsou dle Ludmily Řezníčkové tématem, které se všem předchozím vládám nepodařilo zvládnout. „Neexistují pobídky směrem k výstavbě zpracovatelských závodů vytříděného odpadu. Neexistují ani dotace na vybudování zařízení na energetické využití odpadů, čili spaloven. Snad se to do budoucna spraví a podpora bude,“ očekává s nadějí.

(PI-lko)